

Túnel

Un relat de: [Eric Martinez](#)

De petit m'agradava la pluja, la veia com una manifestació de la natura, però ara que he crescut, la veig com una tocada de collons... sobretot en els moments en els quals m'he deixat el paraigua a casa.

El dia que van succeir els fets que estic a punt d'explicar, era un dia de pluja. Els carrers estaven plens d'aigua, i les rates sortien de les clavegueres deixant enrere les seves famílies ofegades.

Em dirigia a la feina com un dia qualsevol, és podia observar al meu voltant, la impaciència i l'odi de la gent envers aquell canvi climàtic, tan defensat per uns, i tant negat per altres.

Les meves passes es van accelerar quan vaig passar pel tunel que donava accés a l'entrada del metro.

Dos nois d'aspecte mediocre es van apropar a mi, amb la intenció de treure'm les poques misèries que mai exhibia.

De cop i volt, un d'ells va treure una navalla, i en un moment, li vaig treure de les mans, i vaig apunyalat-los els dos. Era la primera vegada que ho feia, i no vaig sentir res.

De cop y volta, em vaig treure la roba, i me la vaig canviar amb la del cadàver del meu assaltant. Vaig agafar la seva cartera, i vaig començar a caminar en direcció que mostrava el seu carnet d'identitat.

En arribar a casa seva, una dona gran em va obrir la porta.

-Passa fillet, agafaràs una pulmonia.

La dona em va fer passar, i em va preparar el sopar.

Peix al forn amb patates guisades.

-Tant de bo la teva mare estigués aquí... li encantava aquest plat.

Aquella dona entranyable es va posar a plorar, i vaig abraçar-la carinyosament amb l'objectiu de calmar-la.

Passada una estona, la dona va marxar a dormir.

Estava seient al sofà vell del saló, quan la policia va picar a la porta.

-És vostè Carlos Hernández.

-Això posa al meu carnet d'identitat.

Vaig dir jo.

Han matat a un empresaria al tunel que dóna al metro, un dels teus amics està mort al seu costat.

-Jo estic aquí.

Vaig contestar pacientment.

-Haurà de contestar un parell de preguntes a comissaria.

En el moment en el qual em portaven cap a la sortida, la dona gran va sortir de la seva habitació.

-El meu nét porta tota la tarda aquí, si no creuen en la meva paraula, els veïns poden confirmar el que els estic dient.

Els policies van mirar la dona, i es van disculpar.

-Gràcies àvia.

-De res fillet, tens el llit preparat, el lavabo és la porta de l'esquerra, recorda que només pots tirar una vegada de

la cadena perquè si no s'esbossa.

La dona gran em va guinyar l'ullet mentre entrava a la seva habitació.